

இரட்சிக்கப்படாத மக்கள் காட்டு எருமைகளைப்போலத் தங்கள் சொந்த வழிகளில் சென்று தாங்களே தங்கள் வாழ்க்கையை ஆண்டு கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இயேசுவின் நுகத்தை எடுத்துக் கொள்ளும்போது, கட்டுப்பாட்டை அவரிடம் ஒப்புக்கொடுக்கிறார்கள். அவர் உள்ளுக்குள் வாசம்பண்ணும் தமது ஆவியானவரின் மூலமாக நம்மைப் பலப்படுத்துகிறபடியினால்தான் அவருடைய நுகம் மெதுவாகவும் அவருடைய சமை இலகுவாயும் இருக்கிறது.

இப்படியாக நாம் இயேசு மக்களை இரட்சிப்புக்காக மறுபடியுமாக அழைப்பதைக் காண்கிறோம். இந்த முறை அது வருத்தப்பட்டுப் பாரம் சுமக்கிறவர்களுக்கு இளைப்பாறுதலாகச் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தமக்குக் கீழ்ப்படிந்து தம்மை ஆண்டவராக ஏற்றுக்கொள்ளும்படி அவர் மக்களை அழைக்கிறார்.

சுருக்கம்

மெய்யாகவே வெற்றிகரமாகச் செயல்படும் ஊழியர் சீஷராக்கும்படி இயேசு கொடுத்திருக்கும் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிகிறார். மனந்திரும்புதல், ஒப்படைப்பு, சீஷத்துவம் இவை பரலோகத்துக்குச் செல்லவிருக்கும் விசுவாசிகள் விரும்பினால் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய காரியங்கள் அல்ல என்பதை அவர் அறிந்திருக்கிறார். மாறாக, அவையே இரட்சிக்கும் விசுவாசத்தின் ஒரே உண்மையான வெளிப்பாடாக இருக்கின்றன. எனவே வெற்றிகரமான ஊழியர் இரட்சிக்கப்படாதவர்களுக்கு வேதாகமரீதியான சுவிசேஷத்தைப் போதிக்கிறார். இரட்சிக்கப்படாதவர்கள் மனந்திரும்பி, இயேசுவைப் பின்பற்றும்படி அவர் அழைப்பு விடுக்கிறார். ஒப்புக்கொடுக்காதவர்களுக்கு அவர் இரட்சிப்பின் நிச்சயத்தைக் கொடுப்பதில்லை.

சரியாகத் தொடருதல்

புல ஆண்டுகளாகப் பல்வேறு வழிகளில் என்னை அறியாமலே தேவன் நான் பின்பற்ற வேண்டுமென்று வாஞ்சிக்கும் இலக்குக்கு விரோதமாகச் செயல்பட்டு வந்திருக்கிறேன். சீஷர்களை உருவாக்குவதே இந்த இலக்காகும். ஆனால் படிப்படியாக எனது பிழைகளைக் காணும்படி பரிசுத்த ஆவியானவர் கிருபையாக என் கண்களைத் திறந்தார். நான் கற்றுக்கொண்ட ஒரு காரியம் இதுவாகும்: எனக்குப் போதிக்கப்பட்ட, நான் விசுவாசித்த காரியங்கள் எல்லாவற்றையும் தேவனுடைய வார்த்தையின் வெளிச்சத்தில் சீர்தூக்கிப் பார்க்க வேண்டும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக நமது பாரம்பரியங்களே தேவன் கூறியிருப்பதை நாம் காண முடியாமல் செய்துவிடுகின்றன. நமது பாரம்பரியங்களைக் குறித்து நாம் பெருமைப்படுவது மிகவும் மோசமான காரியமாகும். நாம் மற்றக் கிறிஸ்தவர்களைவிடச் சத்தியத்தை அதிகமாகப் புரிந்துகொண்டிருக்கும் மேன்மையான குழுவைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று பெருமைப்படுகிறோம். “இன்று உலகத்தில் 32,000 சபைப் பிரிவுகள் இருக்கின்றன. நீங்கள் சரியான ஒரு சபையில் உறுப்பினராக இருப்பது அதிர்ஷ்டம் அல்லவா?” என்று ஒரு ஆசிரியர் கேலியாகச் சொன்னார்.

நமது பெருமையின் விளைவாக தேவன் நம்மை எதிர்த்து நிற்கிறார். ஏனென்றால் அவர் பெருமையுள்ளவர்களுக்கு எதிர்த்து நிற்கிறார். நாம் வளர்ச்சியைக் கண்டு, தேவனுக்கு முன்பாக ஆயத்தமானவர்களாக நிற்க விரும்புவோமானால், நம்மை நாமே தாழ்த்த வேண்டும். அப்படிப்பட்டவர்களுக்குத் தேவன் கிருபை அருளுகிறார்.

ஒரு போதகரின் பங்கு

சீஷர்களை உருவாக்குவது என்ற ஒரு ஊழியரின் இலக்கு, அது அவர் தனது ஊழியத்தில் செய்யும் எல்லாவற்றையும் வடிவமைக்க வேண்டும். “இயேசுவின் எல்லாக் கட்டளைகளுக்கும் கீழ்ப்படியும்

சீஷர்களை உருவாக்கும் செயல்முறைக்கு நான் செய்யும் காரியம் எப்படிப் பங்களிப்பைக் கொடுக்கிறது?’ என்று அவர் தொடர்ந்து தனக்குத் தானே கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும். இந்தக் கேள்வி நேர்மையாகக் கேட்கப்படுமானால், அது கிறிஸ்தவ நடவடிக்கை என்ற பெயரில் செய்யப்படும் பல காரியங்களை அகற்றிப் போடும்.

ஒரு போதகர்/மூப்பர்/கண்காணியின் ஊழியத்தை⁷ நாம் பார்ப்போம். ஒரு குறிப்பிட்ட உள்ளூர் சபைக்காக இவருடைய ஊழியப் பொறுப்பு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இவர் கிறிஸ்துவின் எல்லாக் கட்டளைகளுக்கும் கீழ்ப்படியும் சீஷர்களை உருவாக்க வேண்டுமானால், எது அவருடைய அடிப்படைப் பொறுப்புக்களில் ஒன்றாக இருக்க வேண்டும்? போதிப்பது என்பதே இயல்பாக நமது மனதில் தோன்றும் பதிலாகும். உபதேசிப்பதின்மூலம் சீஷர்கள் உருவாக்கப் படுகிறார்கள் என்று இயேசுவானவர் சொல்லியிருக்கிறார் [பார்க்க, மத். 28:19-20]. ஒரு போதகர்/மூப்பர்/கண்காணியின் தகுதிகளில் ஒன்று ‘போதகசமர்த்துமாய்’ இருப்பதாகும் [1 தீமோ. 3:2]. ‘திருவசனத்திலும் உபதேசத்திலும் பிரயாசப்படுகிறவர்களை, இரட்டிப்பான கனத்திற்குப் பாத்திரமாக எண்ண வேண்டும்’ [1 தீமோ. 5:17].

எனவே ஒவ்வொரு போதகரும் ‘இந்தப் பிரசங்கம் சீஷர்களை உருவாக்கும் பணியை நிறைவேற்றுவதில் எப்படி உதவுகிறது?’ என்று தனது ஒவ்வொரு பிரசங்கத்தைக் குறித்தும் ஆய்வுசெய்ய வேண்டும்.

ஒரு போதகர் ஞாயிற்றுக்கிழமையிலோ அல்லது வார நாளிலோ பிரசங்கிப்பதின்மூலம் அவருடைய போதிக்கும் பொறுப்பு நிறைவு பெற்றுவிடுகிறதா? அப்படி அவர் நினைப்பாரானால், அவருடைய

⁷ போதகர் என்பவர் [கிரேக்கப் பெயர்ச் சொல் போய்மெயின் என்பதின் அர்த்தம் மேய்ப்பர் என்பதாகும், இது புதிய ஏற்பாட்டில் ஓரிடத்தில் மட்டுமே காணப் படுகிறது] ஒரு மூப்பருக்குச் [கிரேக்கப் பெயர்ச்சொல் பிரெஸ்ப்யூட்டரோஸ் புதிய ஏற்பாட்டில் பலமுறை காணப்படுகிறது] சமமாக இருக்கிறார் என்பதும் இவர்கள் ஒரு கண்காணிக்குச் [கிரேக்கப் பெயர்ச் சொல் எபிஸ்கோபோஸ்] சமமாக இருக்கிறார்கள் என்பதும் தெளிவாக இருக்கிறது. பவுல் எபேசுவிருந்து வந்த மூப்பர்களிடம் [பிரெஸ்ப்யூட்டரோஸ்], பரிசுத்த ஆவியானவர் தேவனுடைய மந்தையை மேய்க்கும்படி [கிரேக்க வினைச்சொல் போய்மெனோ] அவர்களைக் கண்காணிகளாக [எபிஸ்கோபோஸ்] வைத்திருக்கிறார் என்று சொன்னார் [பார்க்க, அப். 20:28]. மேலும் அவர் ஒரே அர்த்தப்படும்படி தீத்து 1:5-7 வசனங்களில் மூப்பர்கள் [பிரெஸ்ப்யூட்டரோஸ்] என்ற சொல்லையும் கண்காணிகள் [எபிஸ்கோபோஸ்] என்ற சொல்லையும் பயன்படுத்தியிருக்கிறார். பேதுருவும் கூட மந்தையை மேய்க்கும்படி [போய்மெனோ] மூப்பர்களுக்கு [பிரெஸ்ப்யூட்டரோஸ்] ஆலோசனை கொடுத்திருக்கிறார் [பார்க்க, 1 பேதுரு 5:1-2]. போராயர் என்பவர் போதகரையோ அல்லது மூப்பரையோவிடப் பெரிய பதவியில் இருக்கிறார், அவர் பல்வேறு சபைகளைக் கண்காணிக்கிறார் என்பது மாணிடக் கண்டுபிடிப்பாகும்.

போதிக்கும் பொறுப்பு அடிப்படையில் அவர் வாழும் வாழ்க்கையினாலும் அவர் முன்மாதிரியை நிறுவுவதினாலும் நிறைவேற்றப்படுகிறது என்று வேதாகமம் சுட்டிக்காட்டும் உண்மையை அவர் காணாமல் விடுகிறார் என்றே அர்த்தமாகும். அவருடைய அன்றாட வாழ்க்கையின் முன்மாதிரியின் மூலமாக அவர் போதிப்பது அவருடைய போதிக்கும் ஊழியத்துக்குத் துணையாக இருக்கிறது. எனவேதான் ஒரு போதகர்/மூப்பர்/கண்காணியின் தகுதிகள் ஒருவருடைய பேச்சுத் திறமையை மட்டுமல்ல, நடத்தை மற்றும் வாழ்க்கைமுறையையும் குறித்ததாக இருக்கின்றன. 1 தீமோத்தேயு :1-7 வசனங்களில் கண்காணிக்காகக் கொடுக்கப்பட்ட பதினான்கு தகுதிகள் அவருடைய நடத்தையோடு தொடர்புடையவை, ஒன்றே ஒன்று மட்டுமே அவருடைய போதிக்கும் திறனைக் குறித்ததாகும். தீத்து 1:5-9 வசனங்களில் மூப்பர்களுக்கான தகுதிகளாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளவைகளில் பதினெட்டுத் தகுதிகள் அவருடைய நடத்தையைக் குறித்ததாகும், ஒன்று மட்டுமே அவருடைய போதிக்கும் திறனைக் குறித்ததாகும். பவுல் தீமோத்தேயுவுக்கு ‘நீ வார்த்தையிலும், நடக்கையிலும், அன்பிலும், ஆவியிலும், விசுவாசத்திலும், கற்பிலும், விசுவாசிகளுக்கு மாதிரியாயிரு’ என்று நினைவுபடுத்தினார் [1 தீமோ. 4:12 அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது]. பிறகு அவர் ‘நான் வருமளவும் வாசிக்கிறதிலும் புத்திசொல்லுகிறதிலும் உபதேசிக்கிறதிலும் ஜாக்கிரதையாயிரு’ என்று சொல்லியிருக்கிறார் [1 தீமோ. 4:13]. இப்படியாகத் தீமோத்தேயுவின் நடத்தையின் முன்மாதிரியை அவருடைய பொதுவான போதிக்கும் ஊழியத்துக்கு முன்பாகக் குறிப்பிட்டதின்மூலம் பவுல் அதன் கூடுதலான முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தியிருக்கிறார்.

இதைப்போலவே பேதுருவும் எழுதியிருக்கிறார்:

உங்களிலுள்ள மூப்பருக்கு உடன் மூப்பனும், கிறிஸ்துவின் பாடுகளுக்குச் சாட்சியும், இனி வெளிப்படும் மகிமைக்குப் பங்காளியுமாயிருக்கிற நான் புத்திசொல்லுகிறதென்னவென்றால்: உங்களிடத்துள்ள தேவனுடைய மந்தையை நீங்கள் மேய்த்து, கட்டாயமாய் அல்ல, மனப்பூர்வமாயும், அவலட்சணமான ஆதாயத்திற்காக அல்ல, உற்சாக மனதோடும், சுதந்தரத்தை இறுமாப்பாய் ஆளுகிறவர்களாக அல்ல, மந்தைக்கு மாதிரிகளாகவும், கண்காணிப்புச் செய்யுங்கள் [1 பேதுரு 5:1-3 அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது].

நம்மைநாமே வெறுத்துக் கிறிஸ்துவுக்குக் கீழ்ப்படியும்படி நமக்குத் தூண்டுதலைப்பது யார்? நாம் பாராட்டும்படி பிரசங்கங்களைச் செய்பவர்களா அல்லது நாம் பாராட்டும்படி வாழ்கிறவர்களா?

ஒப்படைப்புக் கொள்ளாத, மென்மையாகப் பேசும் போதகர்கள் எவரும் சிலுவையை எடுத்துக்கொள்ளும்படி எவருக்கும் தூண்டுதலளிக்க முடியாது. இப்படிப்பட்ட போதகர்கள் எப்போதாவது கிறிஸ்துவுக்கு ஒப்புக்கொடுப்பது குறித்த செய்தியைக் கொடுப்பார்களானால், அவர்கள் தெளிவில்லாத வகையில் பொதுவாகப் பேச வேண்டும், இல்லாவிட்டால் அவருடைய பேச்சைக் கேட்பவர்கள் அவர் உண்மையுள்ளவராக இருக்கிறாரா என்பதைக் குறித்துக் கேள்வியெழுப்புவார்கள். *கடந்தகாலப் பெரிய கிறிஸ்தவத் தலைவர்களில் பலர் அவர்களுடைய பிரசங்கங்களுக்கு அல்ல, அவர்களுடைய தியாகங்களுக்காக நினைவுகூர்ப்படுகிறார்கள்.* அவர்கள் விட்டுச்சென்று பல ஆண்டுகள் ஆகியபின்னரும் அவர்களுடைய முன்மாதிரி நமக்குத் தூண்டுதலளிக்கிறது.

ஒரு போதகர் இயேசுகிறிஸ்துவின் மெய்யான சீஷனாக, கீழ்ப்படிதலுக்கான முன்மாதிரியைக் காட்டாவிட்டால், அவர் எந்தப் பிரசங்கத்தைச் செய்தாலும் அது நேரத்தை வீணாக்குவதாகும். போதகரே, உங்கள் பிரசங்கத்தைவிட உங்கள் முன்மாதிரியே பத்து மடங்கு உரத்த குரலில் பேசுகிறது. உங்களை நீங்களே வெறுத்து கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுவதின் மூலம், மக்கள் தங்களைத்தான் வெறுத்து, கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றும்படி அவர்களுக்குத் தூண்டுதலளிக்கிறீர்களா?

ஆனால், அடிப்படையில் ஞாயிற்றுக் கிழமை காலைப் பேச்சாளர் என்று அறியப்படும் ஒருவர் எப்படித் தனது வாழ்க்கை முறையின் முன்மாதிரியின் மூலமாக மற்றவர்களுக்குப் போதிக்க முடியும்? அவர்கள் அவரை நெருக்கமாகப் பார்க்கும் நேரம் சபையின் வாசலில் அவரிடம் கைகுலுக்கி விடைபெறும் அந்த ஐந்து வினாடி நேரம் மட்டுமேயாகும்! *நவீனகால குருத்துவ முன்மாதிரியில் ஏதோ தவறு இருக்கிறது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்!*

வாராந்திர ஞாயிறு காலைப் பிரசங்கம்

வாராந்திரப் பொதுச் சொற்பொழிவுகளைக் கொடுப்பது மட்டுமே தனது போதிக்கும் பொறுப்பு என்று ஒரு போதகர் நினைப்பார் என்றால் அவர் தவறான எண்ணத்தைக் கொண்டிருக்கிறார். இயேசுவானவரின் போதிக்கும் ஊழியம் பொதுவான பிரசங்கங்களை (பெரும்பாலும் அவை குறுகியவையாகவே இருந்தன) மட்டுமின்றி, ஆர்வத்தோடு கேள்வி கேட்கும் அவருடைய சீஷர்களோடு தனிப்பட்ட உரையாடல்களையும் கொண்டிருந்தது. மேலும், அந்த உரையாடல்கள் ஒரு சபைக் கட்டிடத்தில் வாரத்தில் ஏதேனும் ஒரு நாள் ஒரு அரைமணி நேரச் சந்திப்போடு முடிந்துவிடவில்லை. கடற்கரைகளிலும், வீடுகளிலும், தூசுபடிந்த சாலைகளில் நடக்கும்போதும், இயேசு தமது சீஷர்களுக்கு முன்பாகத் தமது முழு வாழ்க்கையையும் வாழ்ந்துகாட்டும்போதும் இந்த உரையாடல்கள் நிகழ்ந்தன. அப்போஸ்தலர்களும் இதே போதிக்கும்

மாதிரியைப் பின்பற்றினார்கள். பெந்தெகொஸ்தேக்குப் பிறகு பன்னிருவரும் “தினந்தோறும் தேவாலயத்திலேயும் வீடுகளிலேயும் இடைவிடாமல் உபதேசம்பண்ணி, இயேசுவே கிறிஸ்துவென்று பிரசங்கித்தார்கள்” [அப். 5:42 அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது]. அவர்கள் விசுவாசிகளின் சமுதாயத்தோடு நாஸ்தோறும் இடைபட்டார்கள். பேதுருவும் கூட “வெளியரங்கமாக வீடுகள்தோறும்” அவர்களுக்குப் பிரசங்கித்தார் [அப். 20:20 அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது].

நீங்கள் ஒரு போதகராக இருப்பீர்களானால், இந்த இடத்தில், உங்கள் போதிக்கும் ஊழியத்தை இயேசு மற்றும் துவக்ககால அப்போஸ்தலர்களின் ஊழியத்தோடு ஒப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கலாம். நீங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று தேவன் நோக்கம் கொண்டிருக்கிறாரோ அதை நீங்கள் செய்கிறீர்களா என்ற சந்தேகமும் உங்களுக்கு உண்டாகியிருக்கலாம். அல்லது பல நூறாண்டுகளாகச் சபைப் பாரம்பரியம் போதித்ததை மட்டும் செய்து வருகிறீர்களா? இப்படி நீங்கள் சந்தேகம் கொண்டிருப்பீர்களானால் அது நல்லதுதான். இதுவே சரியான திசையில் எடுத்து வைக்கும் முதல் அடியாகும்.

அல்லது இன்னுமதிசையாகக் கூட நீங்கள் சிந்தித்திருக்கலாம். “வீடு வீடாக மக்களுக்குப் போதிப்பதற்கான நேரம் எனக்கு எங்கிருந்து கிடைக்கும்? அல்லது எனது முன்மாதிரியின் மூலம் அவர்களுக்குத் தூண்டுதலளிக்கும்படியாக எனது அன்றாட வாழ்க்கையில் அவர்களை எப்படி ஈடுபடுத்த முடியும்?” என்று உங்களுக்கு நீங்களே கேட்கத் துவங்கியிருக்கலாம். இது *அற்புதமான* கேள்விதான். ஏனென்றால் இந்தக் கேள்வி போதகரின் பங்கைக் குறித்த நவீன காலக் கருத்தில் ஏதேனும் தவறு இருக்குமா என்று உங்களைச் சந்தேகப்பட வைக்கும்.

அல்லது உங்களுக்கு நீங்களே இப்படி நினைத்திருக்கலாம்: “எனது சபையிலுள்ள மக்களோடு நெருக்கமாக வாழ நான் விரும்புவேனா என்பது சந்தேகமாக இருக்கிறது. ஒரு போதகர் தனது சபையாரோடு ஒருபோதும் அதிக நெருக்கமாகக் கூடாது என்று வேதாகமப் பள்ளியில் போதித்திருக்கிறார்கள். தனது தொழிலுக்குரிய மரியாதையைக் காத்துக்கொள்ளும்படியாக அவர் கொஞ்சம் விலகியிருக்கத்தான் வேண்டும். அவர்களுக்கு அவரால் நெருங்கிய நண்பராக இருக்க முடியாது.”

இப்படிப்பட்ட சிந்தனைகள் இன்றைய சபையில் காரியங்கள் செய்யப்படும் வழியில் ஏதோ *மிகப்பெரிய* தவறு இருக்கிறது என்பதையே வெளிப்படுத்துகின்றன. இயேசுவானவர் பன்னிருவரோடு நெருக்கமாக இருந்தபடியினால்தான், அவர்கள் பொதுவாக உணவருந்தியபோது, சீஷர்களில் ஒருவனால் அவருடைய மாப்பில் சாய்ந்திருக்க முடிந்தது [பார்க்க, யோவான் 13:23-25]. அவர்கள் பல ஆண்டுகள் ஒன்றாகவே வாழ்ந்தார்கள். சீஷர்களுக்கு வெற்றிகரமாக ஊழியம் செய்ய வேண்டுமானால், தொழில்ரீதியாக அவர்களைவிட்டு விலகியிருக்க

வேண்டும் என்ற கருத்து இங்கே அர்த்தமில்லாமல் போயிருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம் அல்லவா?

புராதன மற்றும் நவீன வழிமுறைகளை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தல்

இயேசுவுக்குக் கீழ்ப்படிந்து சீஷர்களை உருவாக்குவதே இலக்காக இருக்குமானால், சீஷர்களை உருவாக்குவதற்கு அவருடைய வழிமுறைகளை நாம் பின்பற்றுவதே ஞானமுள்ள காரியமாக இருக்கும் அல்லவா? அந்த வழிமுறைகள் அவருக்கு வெற்றியைப் பெற்றுத் தந்தன. அவரைப் பின்பற்றிய அப்போஸ்தலர்களுக்கும் அந்த வழிமுறைகள் உதவியாக இருந்தன.

கிறிஸ்துவின எல்லாக் கட்டளைகளுக்கும் கீழ்ப்படியும் சீஷர்களை உருவாக்குவதில் நவீன வழிமுறைகள் எப்படிச் செயல்படுகின்றன? ஆனால் அமெரிக்கக் கிறிஸ்தவர்களைக் குறித்த ஆய்வு முடிவுகளைப் பார்க்கும்போது, கிறிஸ்தவர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ளுபவர்களில் பெரும்பாலானவர்களின் வாழ்க்கை முறைகளுக்கும், கிறிஸ்தவரல்லாதவர்களின் வாழ்க்கை முறைகளுக்கும் இடையே அதிகமான வித்தியாசத்தைக் காண முடியவில்லை என்றே கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். எனவே இதுவே சில கேள்விகளைக் கேட்டு, வேத வசனங்களை மறுபடியும் ஆராய்ந்து பார்ப்பதற்கான வேளையாகும்.

வெளியரங்கமாக்கக்கூடிய இந்தக் கேள்வியை நமக்கு நாமே கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும்: சபைக் கட்டிடங்களோ, தொழில்ரீதியாகப் பயிற்சி பெற்ற குருமார்களோ, வேதாகமப் பள்ளிகள் மற்றும் இறையியல் கல்லூரிகளோ, பாமாலைகளோ, படம் காட்டும் கருவிகளோ, மைக்குகள் மற்றும் ஒலியைப் பதிவுசெய்யும் கருவிகளோ, ஓய்வுநாள் பள்ளி பாடத்திட்டங்களோ அல்லது இளைஞர் ஊழியங்களோ, ஆராதனைக்குழு மற்றும் பாடகர் குழுக்களோ, கணினிகள் அல்லது பிரதியெடுக்கும் கருவிகளோ, கிறிஸ்தவ வானொலி மற்றும் தொலைக்காட்சி நிலையங்களோ, இலட்சக்கணக்கான நூல்களோ, தனிப்பட்ட வேதாகமங்களோ இல்லாமல் எப்படித் துவக்ககாலச் சபையானது சீஷர்களை உருவாக்குவதில் அப்படிப்பட்ட வெற்றியைப் பெற்றது? சீஷர்களை உருவாக்குவதற்கு இந்தக் காரியங்களில் எதுவும் அவர்களுக்கோ அல்லது இயேசுவானவருக்கோ தேவைப்படவில்லை. அன்று இவைகளில் எதுவும் அத்தியாவசியமாகக் காணப்படவில்லை என்கிறபடியால், இன்றும் அவை அத்தியாவசியமானவை கிடையாது. இவை உதவிகரமாக இருக்கலாம், ஆனால் எதுவும் அத்தியாவசியமானவை என்று சொல்ல முடியாது. உண்மையில், இவைகளில் பல காரியங்கள் சீஷர்களை உருவாக்குவதில் நமக்கு இடையூறுகளாகவே இருக்கின்றன. இரண்டு எடுத்துக்காட்டுகளை நான் உங்களுக்குக் கொடுக்க விரும்புகிறேன்.

முதலில், நவீன காலத்தில் சபைகளை வழிநடத்தும் போதகர் அத்தியாவசியமாக வேதாகமப் பள்ளி அல்லது இறையியல் கல்லூரியில் பயிற்சிபெற்றிருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தைக் குறித்துப் பார்ப்போம். பவுலைப் பொருத்தவரையில் இது அவர் கொஞ்சமும் கேள்விப்படாத கருத்துப்படிவமாகவே இருந்தது. சில பட்டணங்களில் அவர் சபைகளை ஸ்தாபித்த பிறகு, சில வாரங்களுக்கோ அல்லது மாதங்களுக்கோ அவர்களை விட்டுச் சென்றுவிட்டு, மறுபடியும் திரும்பிவந்து அவர்களைக் கண்காணக்கும்படி மூப்பர்களை நியமிப்பார் [பார்க்க, அப். 13:14-14:23]. அதாவது பவுலின் பிரச்சனம் இல்லாமல் சபைகள் இயங்கியபோது சில வாரங்களுக்கோ அல்லது மாதங்களுக்கோ அவைகளுக்கு அமைப்புரீதியான தலைமைத்துவம் இல்லை. மூப்பர்களாக நியமிக்கப்படும்போது பெரும்பாலானவர்கள் இளம் விசுவாசிகளாகவே இருந்தார்கள். அவர்கள் தங்கள் வேலைக்காகத் தங்களை ஆயத்தப் படுத்தும்படியாக இரண்டு அல்லது மூன்றாண்டு முறைசார்ந்த கல்வி பெற்றிருக்கவில்லை.

இப்படியாக, போதகர்களும் / மூப்பர்களும் / கண்காணிகளும் தங்கள் ஊழியத்தில் ஆற்றலுள்ளவர்களாக இருப்பதற்கு அவர்கள் இரண்டு அல்லது மூன்றாண்டு முறைசார்ந்த கல்வியைப் பெற்றிருப்பது அவசியமில்லை என்றே வேதாகமம் போதிக்கிறது. இந்த உண்மைக்கு எதிராக எவரும் புத்திசாலித்தனமாக விவாதம் செய்ய முடியாது. ஆனால் நவீன காலத்திலோ “நீ சபையில் தலைவனாக இருக்க விரும்பினால், அதற்காகப் பல ஆண்டுகள் முறைசார்ந்த கல்வி பயின்றிருக்க வேண்டும்” என்ற தகுதி ஒவ்வொரு விசுவாசிக்கும் அறிவிக்கப் படுகிறது.⁸ இது தலைவர்களை உருவாக்கும் வழிமுறையையும், அதன் மூலம் சீஷர்களை உருவாக்கும் வழிமுறையையும், அதன் மூலம் சபையின் விரிவாக்கத்துக்கான வழிமுறையையும் காட்டுகிறது. தொழில்ரீதியான நிறுவனங்கள் தங்களிடம் விற்பனையாளராக இருக்கும் ஒவ்வொருவரும் மூன்றாண்டுகள் முறைசார்ந்த பயிற்சியைப் பெறுவதற்காகத் தங்கள் குடும்பத்தோடு மற்றொரு பட்டணத்துக்குச்

⁸ தொழில்ரீதியாகப் பயிற்சிபெற்ற குருமார் தேவை என்ற நவீன வலியுறுத்தல் பல வழிகளில் ஒரு பெரிய நோய்க்கு அடையாளமாக இருக்கிறது. கற்றறியும் அறிவை ஆவிக்குரிய வளர்ச்சிக்கு ஒப்பிடுவதே அந்த நோயாகும். அதிகமாக அறிந்திருக்கும் ஒருவர் அதிகமான ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சியைப் பெற்றிருக்கிறார் என்று நாம் நினைக்கிறோம். ஆனால் உண்மையில் தான் கற்றறிந்த அறிவின் பெருமையின் காரணமாக அவர் இதில் குறைவுபட்டிருக்கலாம். பவுல் “அறிவு இறுமாப்பை உண்டாக்கும்” என்று சொல்லியிருக்கிறார் [1 கொரி. 8:1]. தொடர்ந்து இரண்டு அல்லது மூன்றாண்டுகளுக்கு நான்தோறும் மனச்சோர்வளிக்கும் விரிவுரைகளைக் கேட்கும் ஒருவர், வாரந்தோறும் சோர்வளிக்கும் பிரசங்கங்களைக் கொடுப்பதற்கு ஆயத்தப்பட்டிருப்பதில் வியப்பொன்றுமில்லை!

செல்ல வேண்டும் என்று வலியுறுத்துமானால், அந்த நிறுவனங்கள் எப்படித் தங்கள் விளைபொருட்களைக் கொண்டு தங்களுக்கு இலக்கான வெளிச்சந்தையில் முதலாவது இடத்தைப் பிடித்திருக்க முடியும்?

“ஆனால் போதகர் பணி என்பது கடினமானதும், சிக்கலானதுமான ஒரு பணியாகும்! புதிதாக மனமாற்றம் பெற்ற ஒருவரைக் கண்காணியின் பொறுப்புக்கு நியமிக்கக் கூடாது என்று வேதாகமம் சொல்லுகிறது” என்று சிலர் கேள்வியெழுப்பலாம் [பார்க்க, 1 தீமோ. 3:6].

முதலாவதாக, புதிதாக மனமாற்றம் பெற்றவர் என்பவர் யார் என்பதை நாம் பார்க்க வேண்டும். நிச்சயமாகப் பவுலின் கருத்துப் படிவத்துக்கும் நமது கருத்துக்கும் வித்தியாசம் இருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் அவர் ஒரு சில மாதங்களாக மட்டுமே விசுவாசிகளாக இருப்பவர்களை போதகர்கள்/மூப்பர்கள்/கண்காணிகள் பொறுப்புக்கு நியமித்திருக்கிறார்.

இரண்டாவதாக, நமது நவீன போதகர் ஊழியம் கடினமானதாகவும், சிக்கலானதாகவும் இருப்பதற்கு ஒரு காரணம், சபை வடிவமைப்பு மற்றும் ஊழியத்தின் முழுச் செயல்முறையும் வேதாகம எடுத்துக் காட்டைவிட்டு விலகியிருப்பதாகும். நாம் அதை அதிகமாகச் சிக்கலாக்கியிருக்கிறபடியால் ஒருசில இயல்புக்கு அப்பாற்பட்ட மக்களால் மட்டுமே அதன் எதிர்பார்ப்புகளைச் சமாளிக்க முடியும்!

“ஒரு சபையானது வேதாகமப் பள்ளியிலோ அல்லது இறையியல் கல்லூரியிலோ பயிற்சிபெறாத ஒருவரால் கண்காணிக்கப்படுவதா? பயிற்சிபெறாத அந்தக் கண்காணி தனது மந்தையைக் கள்ளப் போதகத்துக்குள் வழிநடத்திவிடலாம்” என்று மற்றவர்கள் சொல்லலாம்.

பவுல் இதைக்குறித்துக் கவலைப்படவில்லை. இன்று நாம் வேதாகமப் பள்ளியிலோ அல்லது இறையியல் கல்லூரியிலோ படித்த குருமார்களைப் பெற்றிருக்கிறோம்; இவர்கள் இயேசுவின் கன்னிப் பிறப்பில் விசுவாசம் வைப்பதில்லை, ஒருபாலுறவை ஆதரிக்கிறார்கள், எல்லோரும் பெரிய வசதியான காரைப் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்று போதிக்கிறார்கள், சிலர் அழிந்துபோக வேண்டும் என்று தேவன் முன்குறித்திருக்கிறார் என்று சொல்லுகிறார்கள், கிறிஸ்துவுக்குக் கீழ்ப்படியாமல் ஒருவரால் பரலோகத்துக்குப் போக முடியும் என்று தயக்கமில்லாமல் போதிக்கிறார்கள். நவீன வேதாகமப் பள்ளிகளும், இறையியல் கல்லூரிகளும் கள்ள உபதேசங்களைப் பரப்பவே செய்கின்றன; குருமார்கள் அதை இன்னும் துரிதப்படுத்துகிறார்கள்.

சபைக்குச் செல்லும் “சாமானியர்கள்” அவர்களை எதிர்த்துநிற்கப் பயப்படுகிறார்கள். ஏனென்றால் தொழில்நுட்பவியலாளர்கள் இறையியல் கல்லூரிக்குச் சென்றிருக்கிறபடியால் தங்களுக்கு ஆதாரமாக

அவர்களால் பல வேதவசனங்களை மேற்கோள் காட்ட முடிகிறது. இதுமட்டுமல்ல, தங்கள் விநோதமான உபதேசங்களின்மூலமாகத் தங்கள் சபைகளைக் கிறிஸ்துவின் சரீரத்தைவிட்டுப் பிரித்துவிட்டிருக்கிறார்கள். தாங்கள் வேறுபட்டவர்கள் என்பதைக் காட்டிக்கொள்ள இவர்கள் தங்கள் சபைகளைக் குறித்து “நாங்கள் மற்றக் கிறிஸ்தவர்களைப்போல இல்லை” என்று விளம்பரமும் செய்துகொள்ளுகிறார்கள். பிரிவினை உண்டாக்கும் தங்கள் உபதேசங்களை ஏற்றுக்கொள்ளாதவர்களுக்கு அவர்கள் “பிரிவினைவாதிகள்” என்ற பட்டத்தையும் சூட்டுகிறார்கள். விசுவாசிகளைக் கொண்டுவிட்ட விசாரணை மற்றங்கள் இன்றும் பட்டம் பெற்றவர்களால் நடத்தப்படுகின்றன! சீஷர்களை உருவாக்கி, தாங்கள் ஒருவர் மற்றவர்மீது காட்டும் அன்பினால் உலகத்தாருக்குத் தங்களைச் சீஷர்கள் என்று நிரூபிப்பவர்கள் இத்தகைய முன்மாதிரியைக் காட்ட வேண்டும் என்பதுதான் இயேசுவானவரின் சித்தமா?

கிறிஸ்தவர்கள் இப்போது சில குறிப்பிட்ட உபதேசங்களின் அடிப்படையிலான சபைகளைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறார்கள். வேதாகம ரீதியான முன்மாதிரி புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், சரியான வகைப்பட்ட வாழ்க்கை முறைக்கு மாறாக, சரியான இறையியலைக் கொண்ட சபைகளை அவர்கள் தெரிந்துகொள்ளுகிறார்கள்.

ஒரு வேதாகமரீதியான மாற்று

மூன்று மாதங்களே விசுவாசிகளாக இருப்பவர்களுக்குச் சபைகளைக் கண்காணிக்கும் கண்காணி பொறுப்பு கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதை நான் ஆதரிக்கிறேனா? [பவுல் அதைத்தான் செய்தார்]. ஆம், ஆனால் இந்த விசுவாசிகள் மூப்பர்கள்/கண்காணிகளுக்குரிய தகுதிகளைப் பெற்றிருந்தால் மட்டுமே அப்படிச் செய்ய வேண்டும். வேதாகமரீதியான சபைக்குரிய எடுத்துக்காட்டைப் பின்பற்றும் சபைகளுக்கே அவர்கள் கண்காணிகளாக நியமிக்கப்பட வேண்டும். அதாவது, இந்தச் சபைகள் முதலில் அப்போஸ்தலர்கள் போன்ற முதிர்ச்சியடைந்த ஊழியரால் புதிதாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். அவர் இவர்களுக்கு மேற்பார்வையாளராக இருப்பார்.⁹

⁹ பவுல் தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதிய முதலாம் நிருபத்திலும், தீத்துவுக்கு எழுதிய நிருபத்திலும் தான் அவர்கள் சபைகளுக்கு மூப்பர்களையும்/கண்காணிகளையும் நியமிக்கும்படி அவர்களை விட்டுவந்ததாக எழுதியிருக்கிறார். எனவே தீமோத்தேயுவும், தீத்துவும் சிறிது காலம் இந்த மூப்பர்களையும்/கண்காணிகளையும் மேற்பார்வை பார்த்திருக்கலாம். அவர்கள் இடையிடையே மூப்பர்களையும்/கண்காணிகளையும் சந்தித்து அவர்களைச் சீஷர்களாக்கியிருக்கலாம். ஏனென்றால் பவுல் இவ்வாறு எழுதியிருக்கிறார்: “அநேக சாட்சிகளுக்கு முன்பாக நீ என்னிடத்தில் கேட்டவைகளை, மற்றவர்களுக்குப்போதிக்கத்தக்க உண்மையுள்ள மனுஷர்களிடத்தில் ஒப்புவி” [2 தீமோ. 2:2].

இப்படியாக புதிதாக நியமிக்கப்பட்ட மூப்பர்கள் எல்லாவற்றையும் தாங்களே செய்யும்படி விடப்படுவதில்லை.

இரண்டாவதாக, துவக்ககாலச் சபையில் நடந்ததுபோல¹⁰ சபையானது வீடுகளில் கூடிவரக் கூடிய அளவில் சிறியதாக இருக்க வேண்டும். இதன்மூலம் சபைகளை மிக எளிதாக நிர்வாகம் செய்ய முடிகிறது. எனவேதான் மூப்பர்களும்/கண்காணிகளும் தங்கள் சொந்த வீட்டைச் சரியாக நிர்வகிக்க வேண்டும் என்பது அவர்களுக்குரிய தகுதிகளில் ஒன்றாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது [பார்க்க, 1 தீமோ. 3:4-5]. ஒரு சிறிய “விசுவாச வீட்டை” நிர்வாகம் செய்வது ஒரு குடும்பத்தை நிர்வாகம் செய்வதைவிட அதிக அறைகூவலான பணி அல்ல.

மூன்றாவதாக, அந்தச் சபையின் உறுப்பினர்கள் ஒரு வேதாகம ரீதியான சுவிசேஷத்துக்கு மனந்திரும்புதலோடு செவிசாய்த்தவர்களாக இருக்க வேண்டும். இப்படியாக, அவர்கள் ஆண்டவராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் மெய்யான சீஷர்களாக இருக்கிறார்கள். இதனால் உண்மையில் வெள்ளாடுகளாக இருந்து, செம்மறியாடுகளாக வேஷம் போடுகிறவர்களுக்கு ஊழியம் செய்யும்போது எதிர்கொள்ள வேண்டியிருக்கும் சவால்களை இப்போது சமாளிக்க வேண்டியதில்லை.

நான்காவதாக, போதகர்களும்/மூப்பர்களும்/கண்காணிகளும் கலாச்சாரப் பங்கை நிறைவேற்றாமல், வேதாகமரீதியான பங்கை நிறைவேற்ற வேண்டும். அதாவது, பல நவீன சபைகளில் காணப்படுவதுபோல அவர்கள் மையமானதும், எல்லாவற்றையும் விட முக்கியமானதும், வெளிச்சம்போட்டுக் காட்டப்படுவதுமான பதவியில் இருக்கக் கூடாது.¹¹ மாறாக, அவர்கள் முழுச் சரீரத்தின் தனிப்பட்ட பங்குகளாக,

¹⁰ பார்க்க, அப். 2:2, 46; 5:42; 8:3; 12:12; 16:40; 20:20; ரோமர் 16:5; 1 கொரி. 16:19; கொலோ. 4:15; பிலோ. 1:2; 2 யோவான் 1:10.

¹¹ பவுல் சபைகளுக்கு எழுதிய நிருபங்கள் மூப்பர்களுக்கோ அல்லது கண்காணிகளுக்கோ எழுதப்படவில்லை, முழுச் சபையாருக்கும் எழுதப்பட்டன என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். சபைகளுக்குத் தான் எழுதிய நிருபங்களில் இரண்டில் மட்டுமே பவுல் மூப்பர்கள்/போதகர்கள்/கண்காணிகளைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். ஓரிடத்தில் வாழ்த்துக் கூறப்படும் இடத்தில் அவர்கள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்; அவர்களுக்காகவே இந்த நிருபம் எழுதப்பட்டது என்று அவர்கள் நினைத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்பதற்காகப் பவுல் இவ்வாறு செய்திருக்கிறார் [பார்க்க, பிலி. 1:1]. மற்றொரு இடத்தில் பரிசுத்தவான்களை ஆயத்தப்படுத்தும் ஊழியர் களின் பட்டியலில் மேம்பரையும் சேர்த்திருக்கிறார் [பார்க்க, எபே. 4:11-12]. கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தைப் பரிமாறுதல், கிறிஸ்தவர்களுக்கிடையேயுள்ள பிணக்குகளுக்குத் தீர்வுகாணுதல் போன்ற காரியங்களிலும் கூட பவுல் விவரங்களைக் கொடுத்தாலும், அவை மூப்பர்களின் பங்கு என்று பவுல் சொல்லாதிருப்பதையும் கவனிக்க வேண்டும். இன்றைய நவீன சபைகளைப் போல மூப்பர்களும் / கண்காணிகளும் எல்லாவற்றையும்விட முக்கியமானதும் மையமானதுமான பங்கைக் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதை இவையெல்லாம் நிரூபிக்கின்றன.

முன்மாதிரியின்மூலம் போதிக்கும் தாழ்மையுள்ள சேவகர்களாக இருக்க வேண்டும். ஞாயிறு காலைச் சொற்பொழிவாளராக இருப்பது அல்ல, இயேசுவின் வழிமுறைகளைப் பின்பற்றி சீஷர்களை உருவாக்குவதே அவர்களுடைய இலக்காக இருக்க வேண்டும்.

இந்த ஒழுங்குமுறை பின்பற்றப்படுமானால், விசுவாசிகளாகி மூன்று மாதங்களே ஆன சிலரும் கூடக் கண்காணிகளாக ஊழியம் செய்யலாம்.

சபைக் கட்டிடங்கள்

சபைக் கட்டிடங்களைக் குறித்து என்ன? இவை நவீன காலத்தில் “அத்தியாவசியமானவையாகக்” கருதப்படாவிட்டாலும், துவக்க காலச் சபையில் அவை இல்லாமலே நன்றாகச் செயல்பட்டார்கள். சீஷரக்கும் செயல்முறைக்கு இவை உதவியாக இருக்கின்றனவா?

நான் ஒரு போதகராக இருந்தபோது, ஒரு வங்கி அதிகாரியைப் போலவும், பொதுவான ஒப்பந்ததாரரைப்போலவும், தொழில்ரீதியான நிதிசேகரிப்பவரைப் போலவுமே அதிகமாக உணர்ந்தேன். கட்டிடங்களைக்குறித்து நான் கனவுகண்டேன், கட்டிடங்களைத் தேடினேன், பழைய கட்டிடங்களைப் புதுப்பித்தேன், கட்டிடங்களை வாடகைக்கு எடுத்தேன், புதிய கட்டிடங்களைக் கட்டினேன், தேவன் அவைகளிலுள்ள துவாரங்களின் மூலமாக மழையை அனுப்பியபோது, நான் அவைகளைப் பழுதுபார்த்தேன். கட்டிடங்களுக்காக அதிகமான நேரத்தையும் பலத்தையும் செலவழிக்க வேண்டியிருந்தது. சபை கூடிவருவதற்கான ஒரு இடம் இல்லாமல் சபையானது வெற்றிபெற வழியில்லை என்று மற்றப் போதகர்களைப் போலவே நானும் நினைத்தபடியினால்தான் கட்டிடங்களுக்காக அதிகமான நேரத்தைச் செலவிட்டேன்.

கட்டிடங்களுக்காக அதிகமான பணத்தையும் செலவழிக்க வேண்டியிருக்கிறது. [அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளில் சில சபைகள் தங்கள் சபைக் கட்டிடங்களுக்காகக் கோடிக்கணக்கான டாலர்களைச் செலவழிக்கின்றன]. சபைக் கட்டிடங்களைக் குறித்த எனது கனவு நிறைவேறிய பிறகு, அதற்குரிய கடன்கள் எப்போது கட்டிமுடிக்கப்படும், எப்போது முழுப் பணத்தையும் ஊழியத்துக்காகச் செலவழிக்க முடியும் என்பதைக் குறித்து நினைக்கத் துவங்கினேன். ஒருமுறை நான் என் சபையாருக்கு நல்ல உக்கிராணத்துவத்தைக் குறித்தும், கடன்களைச் செலுத்துவதைக் குறித்தும் போதித்தபோது, நான் சபையார் எல்லோரையும் கடன்காரர்களாக ஆக்கிவிட்டிருப்பதாக உணர்ந்தேன். [நிச்சயமாக நான் முன்மாதிரியின் மூலமாகப் போதித்துக் கொண்டிருந்தேன்!]

பெரும்பாலான சபைக் கட்டிடங்கள் வாரத்தில் ஓரிரு நாட்கள் மட்டும் ஒருசில மணி நேரங்களுக்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

இவ்வளவு குறைவான காலத்துக்கு மட்டும் பயன்படுத்தப்படும்படி, உலகத்திலேயே வேறு எந்த நிறுவனமாவது கட்டிடங்களைக் கட்டுகிறதா? [பதில்: துர்ச்சமயங்களும், பொய்யான சமயங்களும் மட்டுமே!]

பணத்தை உறிஞ்சி எடுக்கும் இந்தக் குழி மிக அதிகமான பிரச்சினைகளை உண்டாக்குகிறது. ஒரு கட்டிடச் செயல்திட்டத்தைக் கொண்ட போதகருக்கு எப்போதுமே பணம் தேவைப்படுகிறது. இது அவர் செய்யும் காரியங்களையும் பாதிக்கிறது. அவர் செல்வந்தர்களின் பக்கம் சாயும்படியாகவும் [இவர்கள் பெரும்பாலும் எந்தவிதத் தியாகமும் இல்லாமல் கொடுக்கிறார்கள்], சிலரைத் தாக்கக் கூடிய பிரசங்கங்களை விட்டுக்கொடுக்கவும், தனது நோக்கத்தை நிறைவேற்றும்படியாக வேத வசனங்களைத் திரித்துக் கூறவும் சோதிக்கப்படுகிறார். நிதி சேகரிப்பதற்கு இடையூறில்லாத, அதை ஊக்குவிக்கும் வகையில் அவருடைய பிரசங்கங்கள் அமைகின்றன. இதன் காரணமாக, விசுவாசிகளாக இருப்பதிலுள்ள மிக முக்கியமான அம்சங்கள் இவை களே என்று கிறிஸ்தவர்கள் நினைக்கத் துவங்குகிறார்கள்: 1) தசம பாகம் கொடுத்தல் [இது இயேசுவானவர் கொடுத்த ஒரு சிறிய கட்டளை யாகும்] 2) சபைக்குச் செல்லுதல் [அங்கே ஒவ்வொரு ஞாயிறிற்குக் கிழமையும் தசமபாகம் சேகரிக்கப்படுகிறது]. இது சீஷத்துவத்துக்கான சித்திரம் இல்லை. என்றாலும், பல போதகர்கள் இவை இரண்டை மட்டும் செய்யும் சபையாரைப் பெற வேண்டும் என்று கனவுகாண்கிறார்கள். ஒரு போதகரின் சபையில் குறைந்தபட்சம் பாதிப்பேராவது இந்த இரண்டு காரியங்களையும் செய்வார்களானால், அவர் புத்தகங்களை எழுதி தனது இரகசியங்களை இலட்சக்கணக்கான போதகர்களுக்கு விற்றுப் பணம் சம்பாதிக்க முடியும்!

உண்மைகள் இதையே வெளிப்படுத்துகின்றன: நடபடிகளின் புத்தகத்தில் எந்தவொரு சபையாவது கட்டிடத்தை வாங்கியதாகவோ அல்லது கட்டிடமாகவோ குறிப்பிடப்படவில்லை. பெரும்பாலும் விசுவாசிகள் வீடுகளில் கூடிவந்தார்கள்.¹² ஒருபோதும் கட்டிட நிதி சேகரிக்கப்படவில்லை. சபைக் கட்டிடங்களைக் கட்டுவதைக் குறித்து நிரூபங்களில் எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை. மேலும் கிறிஸ்தவ சபை உருவாகி முந்நூறு ஆண்டுகள் வரையில் எவரும் சபைக் கட்டிடம் கட்டுவதைக் குறித்து நினைத்துக் கூடப் பார்க்கவில்லை. 300 ஆண்டுகள் கழித்து கான்ஸ்டன்டைனின் ஆணைப்படி சபையானது உலகத்தைத் தழுவிக்கொண்டது. முதல் 300 ஆண்டுகள்! எவ்வளவு பெரிய காலகட்டம்! இந்தக் காலகட்டத்தில் சபைக் கட்டிடங்கள் இல்லாமல் துன்புறுத்தல்களின் மத்தியிலும் சபையானது வளர்ந்து

¹² பார்க்க, அப். 2:2, 46; 5:42; 8:3; 12:12; 16:40; 20:20; ரோமர் 16:5; 1 கொரி. 16:19; கொலோ. 4:15; பிலோ. 1:2; 2 யோவான் 1:10.

பெருகியது. அடுத்துவந்த பல தூற்றாண்டுகளிலும் இதேபோன்ற காரியம் காணப்பட்டிருக்கிறது. சமீபத்தில் சீனாவில் இப்படிப்பட்ட வளர்ச்சியை நாம் காண்கிறோம். தற்போது சீனாவில் பத்து இலட்சத்துக்கும் மேற்பட்ட வீட்டுச் சபைகள் இருக்கின்றன.

ஞாயிறு பதினொரு மணி அதிகமாகத் தனித்தெடுக்கப்பட்ட வேளையாக இருக்கிறது

பல நவீன சபைகள் அமெரிக்க மாதிரியைப் பின்பற்றி, வெவ்வேறு வயதினருக்காக நடத்தப்படும் வெவ்வேறான ஊழியங்களுக்காகத் தனிப்பட்ட அறைகளைக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் துவக்ககாலச் சபையில் ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும், பல்வேறு வயதைச் சேர்ந்த சிறுவர்களுக்கும் தனித்தனியான கூட்டங்கள் நடத்தப்படவில்லை. சபை எல்லா வகையிலும் ஐக்கியப்பட்டிருந்தது, எந்த வகையிலும் துண்டாக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. குடும்பமாக அவர்கள் ஐக்கியப்பட்டிருந்தார்கள். நவீன சபை வடிவமைப்பின் மூலமாகப் பெற்றோரின் ஆவிக்குரிய பொறுப்பு சிதைக்கப்பட்டிருப்பதற்கு மாறாக, துவக்ககாலச் சபையில் இந்தப் பொறுப்பு சபையின் வடிவமைப்பின்மூலம் இன்னும் பலப்படுத்தப்பட்டது.

ஒரு சபைக் கட்டிடமானது சீஷர்களை உருவாக்குவதற்கு உதவியாக இருக்கிறதா அல்லது இடையூறாக இருக்கிறதா? வரலாற்றில் பார்க்கும்போது, பல நல்ல காரணங்களுக்காக இவை இல்லாமல் சீஷராக்கும் ஊழியம் வெற்றிகரமாக நடத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறது.

முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகளாகத் துவக்ககாலச் சபையில் செய்யப்பட்டதுபோல வீடுகளில் கூடிவந்து, சந்தோஷத்தோடு உணவருந்தி, மூன்று முதல் ஐந்து மணி நேரத்துக்குப் போதனைகளுக்குச் செனிகொடுத்து, பாடல்களைப் பாடி, ஆவிக்குரிய வரங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ளுவது விசுவாசிகளின் மெய்யான ஆவிக்குரிய வளர்ச்சிக்கான சூழலை அளித்தது. கிறிஸ்துவின் சரீரத்தின் உறுப்பினர்கள் நேருக்கு நேர் அமர்ந்திருந்தபோது தாங்கள் பங்கெடுப்பவர்கள் என்ற உணர்வைப் பெற்றார்கள். ஆனால் தற்போதைய சபைகளிலோ கூடிவருபவர்கள் தாங்கள் மேடையில் நடப்பதற்குப் பார்வையாளர்கள் என்ற உணர்வையே பெறுகிறார்கள் – முன்னால் இருப்பவரின் தலையின் பின்பகுதியையே அவர்களால் பார்க்க முடிகிறது, முன்னால் மையமான இடத்தில் என்ன நடக்கிறது என்பதைப் பார்ப்பதே அவர்கள் செய்ய வேண்டிய முக்கியமான காரியமாகும். பொதுவாக உணவருந்தும் நேருக்கமில்லாத சூழல் வெளியரங்கமாகப் பழகுவதற்கும், மெய்யாகவே கரிசனைகொள்ளும் உறவுகளையும், மெய்யான ஐக்கியத்தையும் கொள்ளவும் வாய்ப்பளித்தது. ஆனால் தற்போதைய ‘‘ஐக்கியமோ’’ போதகர் சொல்லும்போது, அருகில் அமர்ந்திருக்கும்

அறிமுகமில்லாதவரோடு கைகுலுக்கிக் கொள்ளுவதையே உள்ளடக்கி யிருக்கிறது.

துவக்ககாலச் சபைகளில் போதிக்கும் வேளைகள் பெரும்பாலும் கேள்வி பதில் வேளைகளாகவே இருந்தன. சமமானவர்களிடையே வெளியரங்கமான விவாதத்துக்கு இது வழிவகுத்தது. ஆனால் நவீன சபைகளிலோ வித்தியாசமான ஆடையணிந்தவர்கள், நாடகபாணிக் குரலில், மரியாதையோடு காத்திருக்கும் [பெரும்பாலும் மனச் சோர்வடைந்திருக்கும்] பார்வையாளர்களைவிட உயரமான இடத்தில் நின்றபடி பேசுகிறார்கள். துவக்ககாலச் சபையில் போதர்கள் வாராந்திர பிரசங்கத்தை ஆயத்தம் செய்வதில்லை. எவரும் [கண்டிப்பாக மூப்பர்கள்/போதகர்கள்/கண்காணிகளும் இதில் உள்ளடக்கடமாக இருக்கிறார்கள்] பரிசுத்த ஆவியானவரிடமிருந்து போதனையைப் பெறலாம்.

ஒரு வீட்டில் நெருக்கடி அதிகமாகும்போது, மூப்பரோ அல்லது மூப்பர்களோ பெரிய கட்டிடத்தைப் பெறுவதைக் குறித்து நினைப்ப தில்லை. இந்தக் கூட்டம் இரண்டு வீட்டுக் கூட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை எல்லோரும் உணர்ந்திருந்தார்கள். எங்கே புதிய கூட்டம் கூட்டப்பட வேண்டும், யார் மேற்பார்வையிட வேண்டும் என்பதற்காக அவர்கள் பரிசுத்த ஆவியானவரின் வழிநடத்துதலுக்காகக் காத்திருந்தார்கள். அவர்கள் இந்த வேலைக்காக அந்நியர்கள் அல்லது சபை வளர்ச்சி குறித்த கொள்கையில் வல்லுநர்களிடமிருந்து விண்ணப்பங்களைப் பெற வேண்டியிருக்கவில்லை. ஏற்கெனவே அவர்களின் மத்தியில் மேற்பார்வையாளர்களாக முன்வரக் கூடியவர்கள் செயல்முறைப் பயிற்சி பெற்றிருந்தார்கள்; அவர்கள் தங்கள் வருங்கால மந்தையிலிருப்பவர்களை நன்றாக அறிந்திருந்தார்கள். இந்தப் புதிய வீட்டுச் சபை ஒரு புதிய பகுதியில் சுவீசேஷ ஊழியம் செய்வதற்கான வாய்ப்பைப் பெற்றது. கிறிஸ்தவர்கள் என்றால் ஒருவர் மற்றவரீது அன்புகாட்டும் மக்கள் என்று அவிசுவாசிகளுக்குச் செயல்பூர்வமாகக் காட்டியது. அவர்கள் அவிசுவாசிகளை உணவருந்தும்படி அழைப்பதின் மூலம் தங்கள் கூட்டத்துக்கு அழைக்க முடியும்.

ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட போதகர்

எந்தவொரு வீட்டுச் சபைப் போதரோ/மூப்பரோ/கண்காணியோ நவீன காலப் போதகர்களைப் போலத் தங்கள் குருத்துவப் பொறுப்புகள் அதிகமாக இருக்கிறபடியால், திக்குமுக்காடிச் சோர்ந்து விழுவதில்லை [ஒரு ஆய்வின்படி அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளில் ஆண்டுதோறும் 1800 போதகர்கள் ஊழியத்தைவிட்டு விலகிச் செல்லுகிறார்கள்]. அவர் ஒரு சிறிய மந்தையையே பராமரிக்க வேண்டியிருந்தது. அந்தச் சிறிய

மந்தையைச் சேர்ந்தவர்களால் அவருடைய பொருளாதாரத் தேவை களைக் கவனிக்க முடிந்தால் அந்த ஊழியம் அவருடைய பணியாக ஆகிறது. ஜெபிக்கவும், தியானிக்கவும், அவிசுவாசிகளுக்கு சுவீசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்கவும், ஏழைகளுக்கு உதவவும், நோயாளி களைச் சென்று சந்தித்து அவர்களுக்காக ஜெபிக்கவும் அவருக்குப் போதிய நேரம் இருந்தது. புதிய சீஷர்கள் தன்னோடுகூட இந்த எல்லாக் காரியங்களையும் செய்யும்படி அவர்களை ஆயத்தப்படுத்தத் தரமான நேரத்தை அவரால் செலவழிக்க முடிந்தது. சபை நிர்வாகம் மிகவும் எளிமையானதாக இருந்தது.

அவர் தனது பிராந்தியத்திலுள்ள மற்ற போதகர்/மூப்பர்/கண்காணி களோடு சேர்ந்து ஊழியம் செய்தார். ‘‘பட்டணத்திலேயே பெரிய சபையைப்’’ பெற வேண்டும் என்று முயலுவதோ, ‘‘மிகச் சிறந்த இளைஞர் ஊழியத்துக்காகவோ’’ அல்லது ‘‘கிளர்ச்சியான சிறுவர் ஊழியத்துக்காகவோ’’ அவர் மற்றப் போதகர்களோடு போட்டி போடுவதோ தேவையில்லாமலிருந்தது. ஆராதனைக் குழு எவ்வளவு சிறப்பாகச் செயல்படுகிறது, போதகர் எவ்வளவு நன்றாக மகிழ்ச்சி யூட்டுகிறார் என்பதைக் கண்டறிவதற்காக மக்கள் சபைக் கூட்டங் களுக்குச் செல்லவில்லை. அவர்கள் மறுபடியும் பிறந்தவர்களாக இருந்தார்கள்; இயேசுவையும் அவருடைய மக்களையும் நேசித்தார்கள். ஒன்றாகச் சேர்ந்து உணவருந்துவதையும், தேவன் கொடுத்திருக்கும் வரங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ளுவதையும் அவர்கள் விரும்பினார்கள். இயேசுவுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, அவருடைய நியாயாசனத்துக்கு முன்னால் நிற்க ஆயத்தமாகுவதே அவர்களுடைய இலக்காக இருந்தது.

வீட்டுச் சபைகளில் பிரச்சினைகள் எழுந்தன என்பது உண்மைதான்; இவைகளுக்குத் தீர்வுகாண்பதைக் குறித்து நிருபங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால் நவீன காலச் சபைகளில் தொற்றுநோய்போலப் படர்ந்து, சீஷராக்குவதற்கு இடையூறாக இருக்கும் எண்ணற்ற பிரச்சினைகளைக் குறித்து அவர்கள் கேள்விப் பட்டிருக்கவே மாட்டார்கள். ஏனென்றால் அவர்களுடைய உள்ளூர் சபையின் மாதிரி மிக எளிதானதாக இருந்தது. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னரும், இருண்ட காலங்களிலும் இருந்த சபைகளின் மோசமானநிலைமைக்கு அது முற்றிலும் வேறுபட்டதாக இருந்தது.

மறுபடியுமாக இந்த உண்மையைக் குறித்து ஆழமாகச் சிந்தியுங்கள்: நான்காம் நூற்றாண்டின் துவக்கம் வரையில் எந்தச் சபைக் கட்டிடமும் இல்லை. முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகளின் காலகட்டத்தில் நீங்கள் வாழ்ந்திருப்பீர்களானால், உங்களுடைய ஊழியம் இப்போது இருப்பதை விட எப்படி வேறுபட்டிருக்கும்?

சுருக்கமாகச் சொல்லுவோமானால், நாம் எவ்வளவாக வேதாகம ஒழுங்கு மாதிரிகளைப் பின்பற்றுகிறோமோ, அவ்வளவாகச் சீஷர்களை உருவாக்கும் தேவன் கொடுத்திருக்கும் இலக்கை எட்டுவதில் அதிக ஆற்றலோடு செயல்பட முடியும். வேதாகம அடிப்படையில்லாத வடிவமைப்புகளும், செயல்பாடுகளுமே நவீன காலச் சபைகளில் சீஷராக்குதலுக்கு மிகப் பெரிய தடைகளாக இருக்கின்றன.

வீட்டுச் சபைகள்

வீட்டுச் சபைகளைக் குறித்து மக்கள் முதன்முதலாகக் கேள்விப் படும்போது, வீட்டுச் சபைகளுக்கும் பிற சபைகளுக்கும் இடையிலுள்ள ஒரே வேறுபாடு அவைகளின் அளவிலும், “ஊழியத்தைச்” செய்யும் திறனிலும் உள்ள வேறுபாடு மட்டுமே என்று நினைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். கட்டிடங்களைக் கொண்ட சபைகளிலுள்ள ஊழியத்தின் தரத்தை வீட்டுச் சபைகளினால் கொடுக்க முடியாது என்ற முடிவுக்கு மக்கள் வருகிறார்கள். ஆனால் “ஊழியம்” என்றால் சீஷர்களை உருவாக்குதல், அவர்கள் கிறிஸ்துவைப் போலாகுவதற்கு உதவிசெய்து, ஊழியத்துக்காக ஆயத்தப்படுத்துதல் என்ற விளக்கத்தைக் கொடுக்கும்போது, அமைப்புரீதியான சபைகள் எந்தச் சிலாக்கியத்தையும் பெற்றிருக்கவில்லை. ஏற்கெனவே நான் முந்தைய அத்தியாயத்தில் குறிப்பிட்டபடி, அவை சாதகமில்லாதவையாகவே காணப்படுகின்றன. வீட்டுச் சபைகளால் அமைப்புரீதியான சபைகளைப் போல அதிக அளவிலான பல்வேறு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட முடியாது என்பது உண்மைதான், ஆனால் மெய்யான ஊழியத்தைக் கொடுப்பதில் அவையே சிறப்பாகச் செயல்படுகின்றன.

வீட்டுச் சபைகளுக்குச் சபைக் கட்டிடங்கள் இல்லாதபடியால் அவை உண்மையில் சபைகள் அல்ல என்று சிலர் புறக்கணிக்கிறார்கள். இவர்கள் சபை வரலாற்றின் முதல் முந்நாறு ஆண்டு காலகட்டத்தில் வாழ்ந்திருப்பார்களானால், உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு சபையும் உண்மையில் சபை அல்ல என்று புறக்கணித்திருப்பார்கள். உண்மை என்னவென்றால் இயேசுவானவர் “இரண்டு பேராவது மூன்று பேராவது என் நாமத்தினாலே எங்கே கூடியிருக்கிறார்களோ, அங்கே அவர்கள் நடுவிலே இருக்கிறேன்” என்று சொல்லியிருக்கிறார் [மத். 18:20]. விசுவாசிகள் எங்கே கூடிவர வேண்டும் என்பதைக் குறித்து இயேசு ஒன்றும் சொல்லவில்லை. இரண்டே விசுவாசிகள் இருந்தாலும், அவர்கள் தமது நாமத்தினாலே கூடிவந்தால், அவர்கள் நடுவே தாம் இருப்பதாக